

Sonido Lagartera

L'ULL

NÚM. 14

OLOT, 21 DE SETEMBRE DE 1912

ESTIU I

No's tornen els originals, ni's publiquen anuncis de cap mena

AL FINAL DE LA PRIMERA CAMPANYA

OLOTINS: tots sabeu que avui el calendari senyala el darrer dia de l'estiu, d'aquest estiu que ab ses esplèndides hermosures, ens ha fet el valió present d'un sens fi d'emocions agradables a nostres temperaments jovenivols; d'aquest estiu que s'ha vist embolcallat per l'ambient del entussiasme que continuament alimenta l'esprit dels qu'ara podém presentarnos com heralds d'una vida nova, independent, desconeguda en els anys de la moderna historia.

En el cap-vespre d'una diada de Juny, aparegueren en l'estadi de la premsa periòdica, y en aquell primer nombre de nostre setmanari, hos oferirem desen otillar en el breu espai de l'estiuada, un programa que allavors, desconfiant del valer que podíam tenir, ens semblá esbojerrada empresa de titáns. Més, al trobarnos en aquets moments, al final del plás que voluntariament ens senyalarem, els fets, lo succeit, la crua y veritable realitat, mostra d'una manera esplendorosa que no pecarem per ilusions.

Desde temps inmemorials, la olotina terra dels amors nostres, la contemplavam aplastada sota un jou ignominiós, subjecte a una esclavitut indigne, inmóvil baix la crudel amenassa contínua de l'aspre fuet de l'intolerancia. Nosaltres, tots, els que nasquerem en aquesta terra privilegiada en galas de Natura, desconeixiam la independencia, no teníam esment de lo qu'era la hermosa llibertat y no gosavem aixecar els nostres ulls espantats

pera esplaiarnos en la contemplació dels amplis horitzóns de que disfruten les ciutats contemporánees. Y aixís permaneixiam y aixís passavem la velocitat del temps, visquent una vida raquífica, insulsa, estancada, verdaderament monótona; alguns intentaven rebelarse pera protestar y desengouarse, pró débils, sense forses, sense fé en si mateixos, sense la constancia que requería l'empresa del deslliurament, tornaven a caure en la postració y altre volta les truculencies del negre poder tornava a pesar cim de ses testes descabrades.

Pró, veieu aquí, qu'uns quants, pocs al principi, joves de cor y d'esprit, educats a la moderna, saturats ab la sava vivificant del arraigat entussiasme que porta aparellada la nostre esplendorosa joventut, ens inculcarem d'energía intensa, juntarem les nostres voluntats oprimides y, ab una esforsada embransida, hem lograt fer trontollar, remoure y escardar els fonaments sobre'ls que se sentava l'edifici d'aquesta xorca societat. Hem obert profundes grietes y en elles hi hem clavat l'alta antena en quin extrem hi voleia al impuls de vents purissims, l'álbica bandera de la llibertat.

Mireuse y contempleu ara tranquil·lament, sense por de que hos mosseguí, l'aborrible enemic nostre! Miréusel com jau vensut en nostres plantes, miréusel humiliat sota l'imperi nostre. Ell prou vol gallejar, ell prou vol embrutirnos, ab la vava que raija de la seva boca maldicent, ell prou bramula y gesticula pera llensarnos ab estridencies un ro-